

Cartea lui Daniel - Numărul o sută treisprezece

Dezvăluirea aplicării triple a profeției: Înțelegerea semnificației datei de 11 septembrie 2001 în contextul biblic

Jeff Pippenger
2024-03-03

La 11 septembrie 2001, când Domnul și-a călăuzit poporul Său din zilele de pe urmă înapoi la «căile cele vechi» ale lui Ieremia, El identificase deja regula aplicării triple a profeției.

Așa zice Domnul: Stați în drumuri și priviți, și întrebați de cărările cele vechi: care este calea cea bună; și umblați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Dar ei au zis: Nu vom umbla pe ea. De asemenea, am pus străjeri peste voi, zicând: Luați aminte la sunetul trâmbiței. Dar ei au zis: Nu vom lua aminte. Ieremia 6:16, 17.

Când Domnul Și-a întors poporul la cărările cele vechi, ei aveau să afle odihnă (ploaia târzie), iar străjerilor li s-a dat atunci o solie de trâmbiță. Toți profeții identifică în chip desăvârșit sfârșitul zilelor de pe urmă, astfel că solia de trâmbiță a zilelor de pe urmă ar fi trâmbița finală, care este a șaptea trâmbiță, care este al treilea vai.

Când poporul Său din zilele de pe urmă a început să umble pe cărările vechi, s-a recunoscut că trăsăturile primului vai identificau un conducător istoric simbolic specific (Mahomed), iar al doilea vai făcea același lucru (Osman). S-a constatat că fiecare dintre primele patru trâmbițe avea, de asemenea, conducători simbolici specifici prin care fiecare trâmbiță era identificată, și s-a recunoscut atunci că Osama bin Laden era conducătorul simbolic al celui de-al treilea vai.

Mohammed a fost asociat cu Arabia, iar Osman a fost simbolul Imperiului Otoman în Turcia, iar Osama bin Laden a reprezentat teroarea islamică la nivel mondial, deși el, asemenea lui Mohammed, era arab.

S-a recunoscut, de asemenea, că primul vai a vătămat armatele Romei și că al doilea vai a ucis armatele Romei. 11 septembrie 2001 a fost apoi recunoscut ca momentul când islamul celui de-al treilea vai a vătămat armata Romei (Statele Unite), dar că, la legea duminicală, ea va ucide armata Romei, pe măsură ce Statele Unite își încheie cursul ca a șasea împărăție a profeției biblice și își cedează suveranitatea națională uniunii triple a dragonului, fiarei și profetului mincinos.

S-a recunoscut că Statele Unite erau fiara pământului, cu două coarne ale puterii. O trăsătură profetică principală a fiarei pământului este că se preschimbă din miel în balaur. În mod profetic, coarnele reprezintă tăria, iar tăria fiarei pământului a fost republicanismul și protestantismul, reprezentate ca cele două coarne ale fiarei pământului. Dar acum, în zilele de pe urmă, cele două tării ale fiarei pământului au devenit puterea militară și cea economică. La 11 septembrie 2001, islamul celui de-al treilea vai a lovit pământul, simbol al fiarei pământului, Pentagonul, simbol al puterii sale militare, și Turnurile Gemene din New York, simbol al tăriei sale economice.

Când s-a recunoscut, de asemenea, că atât istoria de început a primului vai, cât și istoria de încheiere a celui de-al doilea vai prezentau o ilustrare a pecetlirii celor o sută patruzeci și patru de mii, s-a recunoscut că, la sosirea celui de-al treilea vai, când marile clădiri din New York au fost dărâmate, s-a identificat că procesul pecetlirii celor o sută patruzeci și patru de mii începuse.

"Acum vine vestea că aş fi declarat că New York va fi măturat de un val de maree? Aşa ceva nu am spus niciodată. Am spus însă, pe când priveam marile clădiri care se ridicau acolo, etaj după etaj: 'Ce scene înfricoşătoare vor avea loc când Domnul Se va ridica să zguduie cumplit pământul! Atunci se vor împlini cuvintele din Apocalipsa 18:1-3.' Întregul capitol al optsprezecelea din Apocalipsa este un avertizament cu privire la ceea ce urmează să vină asupra pământului. Dar nu am lumină deosebită cu privire la ceea ce urmează să vină asupra oraşului New York, decât că ştiu că, într-o zi, marile clădiri de acolo vor fi dărâmate prin întoarcerea și răsturnarea puterii lui Dumnezeu. Din lumina care mi-a fost dată, ştiu că în lume este distrugere. Un singur cuvânt din partea Domnului, o singură atingere a puterii Sale celei mari, și aceste structuri masive vor cădea. Vor avea loc scene a căror grozăvie nu ne-o putem imagina." Review and Herald, 5 iulie 1906.

„Nimicirea care este în lume” este caracterul Islamului, căci caracterul său este reprezentat ca Apolion și Abadon în capitolul nouă, versetul unsprezece al Apocalipsei.

Peste ele aveau ca împărat pe îngerul Adâncului fără fund, al cărui nume, în limba ebraică, este Abadon, iar în limba greacă are numele Apolion. Apocalipsa 9:11 (NOUĂ UNSPREZECE).

Înțelesul numelui — sau caracterul — regelui care domnește peste Islam, atât în ebraică, cât și în greacă, așa cum este reprezentat de cele două nume, este „moarte” și „distrugere”, care au venit la 11 septembrie 2001, când marile clădiri ale New Yorkului au fost dărâmate. În acel moment au început să se îplinească versetele unu până la trei din capitolul optsprezece al Apocalipsei.

S-a recunoscut că prima mențiune a omului sălbatic al Islamului în Cartea Genezei folosea cuvântul ebraic pentru „măgarul sălbatic arab”, care a fost tradus în verset ca „om sălbatic”. Simbolul Islamului este familia cailor, iar în capitolul nouă din Apocalipsă, Islamul a fost de asemenea reprezentat ca un cal de război. Pe diagramele sacre ale lui Habacuc, despre care poporul lui Dumnezeu fusese înștiințat că „nu trebuie schimbate”, Islamul a fost de asemenea reprezentat prin caii de război.

Și îngerul Domnului i-a zis: Iată, ai zămislit și vei naște un fiu, și-i vei pune numele Ismael; căci Domnul ți-a auzit suferința. El va fi un om sălbatic; mâna lui va fi împotriva fiecărui om, și mâna fiecărui om împotriva lui; și va locui în fața tuturor fraților săi. Geneza 16:11, 12.

Prima mențiune a nașterii lui Ismael a fost legată de o „înfrânare”, care a devenit un simbol principal al Islamului.

Iar Sarai, soția lui Avram, nu-i născuse niciun copil; și avea o roabă, o egipteană, al cărei nume era Agar. Și Sarai i-a zis lui Avram: Iată acum, Domnul m-a oprit să nasc; te rog, intră la roaba mea; poate că voi dobândi copii prin ea. Și Avram a ascultat de glasul Sarai. Geneza 16:1-2.

Însăși prima mențiune a Islamului, așa cum este ea reprezentată de nașterea lui Ismael, pune accent pe supunere. Conceptul de supunere este fundamental pentru religia islamică. Cuvântul "Islam" este derivat din două cuvinte arabe, "salaam", care înseamnă "pace", și "aslama", care înseamnă "a se supune" sau "a se preda". Islamul învață că credincioșii trebuie să-și supună voia voii lui Allah (Dumnezeu) în toate aspectele vieții. După ce Sara și-a dat seama că luase o decizie greșită, încurajându-l pe Avraam să o ia pe Agar și să-l zămislească pe Ismael, ea a obținut de la Avraam permisiunea de a o trata cu asprime pe Agar, determinând-o pe Agar să fugă din casa lui Avraam. Acolo a primit un mesaj de la înger.

Dar Avram i-a zis Sarei: Iată, roaba ta este în mâna ta; fă-i cum îți este plăcut. Și când Sarai s-a purtat aspru cu ea, ea a fugit de la fața ei. Și Îngerul Domnului a găsit-o lângă un izvor de apă în pustiu, lângă izvorul de pe drumul spre Șur. Și a zis: Agar, roaba Sarei, de unde vii? și încotro te duci? Iar ea a zis: Fug de la fața stăpânei mele, Sarai. Și Îngerul Domnului i-a zis: Întoarce-te la stăpâna ta și supune-te sub mâna ei. Și Îngerul Domnului i-a zis iarăși: Îți voi înmulți nespun sămânța, încât nu va putea fi numărată din pricina mulțimii ei. Și Îngerul Domnului i-a zis: Iată, ești însărcinată și vei naște un fiu, și-i vei pune numele Ismael; fiindcă Domnul ți-a auzit suferința. El va fi un om sălbatic; mâna lui va fi împotriva tuturor, și mâna tuturor împotriva lui; și va locui înaintea tuturor fraților săi. Geneza 16:6-12.

Reținerea Islamului, „supunerea” care reprezintă caracterul religiei islamice și rolul Islamului se regăsesc toate în prima mențiune a lui Ismael și constituie ADN-ul profetic al Islamului reprezentat de cele trei vaiuri ale Apocalipsei. Când Domnul a adus poporul Său la cărările vechi din Ieremia, ei au recunoscut, de asemenea, că „cele patru vânturi” care sunt ținute în frâu de cei patru îngeri din capitolul șapte al Apocalipsei sunt, în mod specific, cele patru vânturi ale Islamului.

Îngerii rețin cele patru vânturi, reprezentate ca un cal mânios care caută să se dezlănțuie și să năvălească peste fața întregului pământ, purtând distrugere și moarte pe drumul său. Manuscript Releases, volumul 20, 217.

„Calul mânios” al Islamului, care este totodată „cele patru vânturi” ce sunt „stăvilite” în vreme ce se împlinesc pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii, poartă „moarte și nimicire” (Abaddon și Apollyon) în „calea” lor. Așa cum stăvilirea impusă asupra lui Hagar a conferit acel atribut profetic simbolului Islamului, cele patru vânturi și calul mânios sunt amândouă stăvilite și, odată stabilit acest fapt, s-a recunoscut că începutul primului vai identifică o stăvilire asupra Islamului, așa cum este reprezentată de porunca istorică a lui Abubakar.

Și li s-a poruncit să nu vatăme iarba pământului, nici vreo verdeață, nici vreun copac; ci numai pe acei oameni care nu au pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor. Apocalipsa 9:4.

Rând după rând, începutul celui de-al doilea vai, care, în aplicarea triplă a celor trei vaiuri, este suprapus peste începutul primului vai, identifică o dezlegare a celor patru îngeri, care, în verset, reprezintă dezlănțuirea celui de-al doilea mare jihad al Islamului.

Zicând îngerului al șaselea, care avea trâmbița: „Dezleagă-i pe cei patru îngeri care sunt legați în marele râu Eufurat.” Apocalipsa 9:14.

Prin urmare, s-a înțeles că, la începutul celui de-al treilea vai, islamul avea să fie deopotrivă dezlegat și reținut, ceea ce este însăși mărturia Sorei White.

În acel timp, pe când lucrarea mântuirii se încheie, va veni strâmtorare pe pământ, iar neamurile se vor mânia, dar vor fi ținute în frâu, ca să nu împiedice lucrarea celui de-al treilea înger. În acel timp, „ploaia târzie”, sau înviiorarea de la fața Domnului, va veni, pentru a da putere glasului cel tare al celui de-al treilea înger și pentru a-i pregăti pe sfinți să poată sta în picioare în perioada când cele șapte plăgi de pe urmă vor fi vărsate. Scrieri timpurii, 85.

Când au fost cercetate consemnările istorice ale Islamului, s-a constatat că ostilitățile și izbânzile Islamului arab din întâiul vai sunt înțelese de Islam drept «primul mare jihad», iar războiul Imperiului Otoman, care a început când cei patru îngeri au fost dezlegați, este înțeles de Islam drept «al doilea mare jihad». În acord cu aplicarea triplă, Islamul crede că al treilea și ultimul mare jihad a început la 11 septembrie 2001. Așa cum a scris cândva William Miller: «Istoria și profeția sunt în acord.»

Aplicarea „line upon line” a unei dezlegări și, simultan, a unei stăviliri, așa cum este reprezentată prin suprapunerea liniilor profetice de început ale primului și ale celui de-al doilea vai, a fost confirmată în mod desăvârșit de Duhul Profeției, iar imediat după ce Islamul a lovit la 11 septembrie 2001, președintele George W. Bush a impus o stăvilire la nivel mondial asupra Islamului prin declanșarea războiului său împotriva terorii. Dezlegarea și stăvilirea simultană a „calului mânios” al Islamului au fost confirmate de Biblie, de Duhul Profeției și, de asemenea, de istorie.

Aceia care „urmează Mielul” înapoi la vechile cărări milerite găsesc „odihna”, care este ploaia târzie, pe care Sora White o identifică drept începând atunci când națiunile sunt mâniate, însă ținute în frâu, așa cum au fost la 11 septembrie 2001.

În acel timp, pe când lucrarea mântuirii se încheie, va veni strâmtorare pe pământ, iar neamurile se vor mânia, dar vor fi ținute în frâu, ca să nu împiedice lucrarea celui de-al treilea înger. În acel timp, „ploaia târzie”, sau înviiorarea de la fața Domnului, va veni, pentru a da putere glasului cel tare al celui de-al treilea înger și pentru a-i pregăti pe sfinți să poată sta în picioare în perioada când cele șapte plăgi de pe urmă vor fi vărsate. Scrieri timpurii, 85.

Cei care „urmează Mielul” înapoi la vechile cărări milerite găsesc „odihna”, care este ploaia târzie, pe care Sora White o identifică ca începând atunci când îngerul puternic din Apocalipsa optsprezece a coborât la 11 septembrie 2001.

"Ploaia târzie va cădea asupra poporului lui Dumnezeu. Un înger puternic va coborî din cer, iar întregul pământ va fi luminat de slava lui." Review and Herald, 21 aprilie 1891.

Acel înger puternic a coborât în vremea când clădirile din New York au fost dărâmate, când a început pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii și când ploaia târzie a început să stropească. Cei care au fost călăuziți înapoi pe căile cele vechi ale lui Ieremia și au găsit „odihna”, care este ploaia târzie, au recunoscut atunci că „odihna și înviiorarea” lui Isaia era, de asemenea, ploaia târzie, dar era totodată o identificare a încercării care, la 11 septembrie 2001, a confruntat

poporul lui Dumnezeu și, în mod deosebit, pe „bărbații batjocoritori” care „cârmuiau Ierusalimul”. Ei au ajuns să înțeleagă că încercarea era dublă, întrucât reprezenta mesajul Islamului din al treilea vai și, la fel de important, reprezenta metodologia biblică prin care se întemeia mesajul ploii târzii.

Căroră le-a zis: Aceasta este odihna prin care îi puteți odihni pe cei osteniți; și aceasta este învierea: totuși ei n-au voit să asculte. Dar cuvântul Domnului a fost pentru ei poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă; rând peste rând, rând peste rând; aici puțin, acolo puțin; pentru ca ei să meargă, să cadă pe spate, să se sfărâme, să fie prinși în laț și luați. De aceea, ascultați cuvântul Domnului, oameni batjocoritori, care cârmuiți acest popor care este în Ierusalim. Isaia 28:12-14.

Umblarea pe căile cele vechi a îngăduit poporului lui Dumnezeu din timpul sfârșitului să vadă că pilda celor zece fecioare, care „ilustrează experiența poporului adventist”, avea să fie repetată „întocmai, la literă”, în timpul pecetlirii celor o sută patruzeci și patru de mii. Mărturia istoriei în care pilda a fost împlinită întâia oară a arătat că Habacuc, capitolul doi, era în mod direct legat de pildă și făcea parte integrantă din ea. Prin urmare, „dezbaterea” din Habacuc, capitolul doi, reprezenta testul cu privire la odihnă și înviere, la care oamenii batjocoritori nu au vrut să ia aminte. Pe măsură ce credincioșii cercetători ai Bibliei au continuat să cerceteze căile cele vechi, au înțeles că nu doar pilda celor zece fecioare și Habacuc, capitolul doi, erau aceeași profetie, ci și Ezechiel, capitolul doisprezece.

O parte a profetiei lui Ezechiel a fost, de asemenea, o sursă de tărie și mângâiere pentru credincioși: „Cuvântul Domnului a venit la mine, zicând: Fiul omului, ce este proverbul acesta pe care-l aveți în țara lui Israel, zicând: «Zilele se lungesc și orice vedenie nu se împlinește»? De aceea, spune-le: Așa zice Domnul Dumnezeu. . . . Zilele sunt aproape, și împlinirea fiecărei vedenii. . . . Eu voi vorbi, iar cuvântul pe care îl voi rosti se va împlini; nu va mai fi amânat.” „Cei din casa lui Israel zic: «Vedenia pe care o vede este pentru multe zile de acum înainte, și el proorocește despre vremuri îndepărtate.» De aceea, spune-le: Așa zice Domnul Dumnezeu; Niciunul dintre cuvintele Mele nu va mai fi amânat, ci cuvântul pe care l-am rostit se va împlini.” Ezechiel 12:21-25, 27, 28.” Tragedia veacurilor, 393.

Perioada pecetlirii celor o sută patruzeci și patru de mii, așa cum este reprezentată de mișcarea adventă din 1840 până în 1844, reprezintă perioada de timp din zilele de pe urmă, când „efectul fiecărei vedenii” „se va împlini”. Istoria profetică a primului vai, suprapusă peste istoria profetică a celui de-al doilea vai, identifică istoria profetică a celui de-al treilea vai, care este istoria profetică a pecetlirii celor o sută patruzeci și patru de mii. Este, de asemenea, istoria din 1840 până în 1844. Este, de asemenea, istoria în care se împlinește lucrarea solului care pregătește calea pentru Solul Legământului. Este istoria în care cele două coarne ale fiarei care se ridică din pământ trec printr-o tranziție de la al șaselea la „al optulea”, care „este dintre cei șapte”. Este istoria în care cei doi profeți sunt uciși pe uliță, în capitolul unsprezece al Apocalipsei.

La fel de semnificativ însă este faptul că, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu nu dă greș niciodată, în conjuncție cu principiul potrivit căruia toți profeții vorbesc mai mult despre zilele de pe urmă decât despre orice altă perioadă, la 11 septembrie 2001 "zilele profetice sunt aproape", când "cuvintele pe care" Dumnezeu le-a rostit "se vor împlini" și "nu se va mai prelungi".

Răzvrătirea din 1863 a sortit Adventismul laodicean să rătăcească în pustie până când aveau să moară cu toții. Domnul a revenit la acea istorie la data de 11 septembrie 2001, așa cum făcuse cu vechiul Israel la Cadeș.

Prima vizită la Cadeș a dus la răzvrătirea celor zece iscoade și a adus vremea rătăcirii în pustie. La sfârșitul celor patruzeci de ani, s-au întors la Cadeș, iar acolo Moise a lovit Stânca pentru a doua oară și i s-a interzis să intre în Țara Făgăduită, însă ei au intrat împreună cu Iosua. 11 septembrie 2001 identifică ultima generație, iar Dumnezeu nu-Și va mai prelungi Cuvântul Său.

Vom aborda acest fapt în articolul următor.

Istoria vieții lui Israel în pustie a fost consemnată spre folosul Israelului lui Dumnezeu până la sfârșitul timpului. Căile lui Dumnezeu cu pibegii pustiei, în toate peregrinările lor înapoi și încolo, în înfruntarea foamei, setei și oboselii, și în izbitoarele manifestări ale puterii Sale spre izbăvirea lor, constituie o parabolă divină, încărcată de avertizare și învățătură pentru poporul Său în toate veacurile. Experiența variată a evreilor a fost o școală de pregătire pentru căminul lor făgăduit în Canaan. Dumnezeu voiește ca poporul Său, în aceste zile de pe urmă, să revadă, cu inimi smerite și duhuri primitoare de învățătură, încercările de foc prin care a trecut Israelul de odinioară, pentru ca ei să fie instruiți în pregătirea lor pentru Canaanul ceresc.

Stânca care, lovită la porunca lui Dumnezeu, a făcut să țâșnească apele vii, era un simbol al lui Hristos, lovit și zdrobit, pentru ca prin sângele Său să fie pregătit un izvor pentru mântuirea omului pieritor. După cum stânca fusese lovită o dată, tot astfel Hristos avea să fie „odată adus ca jertfă, pentru a purta păcatele multora”. Dar când Moise, în pripă, a lovit stânca la Cadeș, frumosul simbol al lui Hristos a fost alterat. Mântuitorul nostru nu trebuia să fie jertfit a doua oară. Și întrucât marea jertfă a fost adusă o singură dată, celor care caută binecuvântările harului Său nu le rămâne decât să ceară în Numele lui Isus — să-și reverse dorințele inimii în rugăciune de pocăință. O astfel de rugăciune va aduce înaintea Domnului oștirilor rănilor lui Isus, iar atunci va curge din nou sângele dătător de viață, simbolizat de curgerea apei vii pentru Israelul însetat.

Numai prin credință vie în Dumnezeu și prin ascultare smerită de poruncile Lui poate omul nădăjdui să dobândească aprobarea divină. Cu prilejul acelei mari minuni de la Cadeș, Moise, istovit de cărtirea și răzvrătirea neconținută a poporului, L-a pierdut din vedere pe Ajutorul Său Atotputernic; nu a luat în seamă porunca: „Vorbiți stâncii și ea își va da apele”; iar, lipsit de puterea divină, a fost lăsat să-și păteze mărturia printr-o manifestare de patimă și slăbiciune omenească. Omul care trebuia și ar fi putut să rămână pur, ferm și dezinteresat până la capătul lucrării sale a fost, în cele din urmă, biruit. Dumnezeu a fost dezonorat înaintea adunării lui Israel, când ar fi putut fi onorat, iar Numele Său, preamărit.

Sentința pronunțată îndată împotriva lui Moise a fost deosebit de severă și umilitoare — aceea că el, împreună cu Israelul răzvrătit, trebuia să moară înainte de a trece Iordanul. Dar va îndrăzni omul să afirme că Domnul a procedat cu asprime față de slujitorul Său pentru acea singură abatere? Dumnezeu îl onorase pe Moise cum nu o făcuse cu niciun alt om aflat atunci în viață. Îi apăraseră cauza în repetate rânduri. Îi ascultase rugăciunile și vorbise cu el față în față, așa cum un om vorbește cu prietenul său. Pe măsura luminii și a cunoașterii de care se

bucurase Moise, i se mărise vinovăția. Signs of the Times, 7 octombrie 1880.